

[Números anteriors](#)[Qui som](#)[Cercador](#)[Patrocinis](#)[+](#)

Chantal Poch tria Joan Vinyoli

Pàgina inicial / Chantal Poch tria Joan Vinyoli

[< Anterior](#) [Següent >](#)

Chantal Poch

«xo «Orfeu» en veu alta, amb la seva brevetat i cantarella, em sembla que estic dient un conjur. Els que més m'agraden acostumen a tenir alguna cosa d'encanteri, de creença en la potència de la combinació. Les paraules que utilitza el poeta, deslluïdes i buides dels seus passejos per la vida, diguem-ne, real, cobren una nova dimensió en col·locar-les al lloc precís que els toca en la invenció poètica. Un bon poema, m'agrada creure, dona accés a aquella altra vida o, millor dit, revela el que d'altra vida hi ha en la nostra. Obre un camí a una regió sagrada on l'home modern ja no sap arribar pels viaranyes de la fe o la raó, plens de bardisses. Vinyoli visita aquesta regió constantment, paisatge interior, i en descriu les formes transparents una vegada i una altra. Qualsevol dels seus lectors podria dir-ne els elements essencials: la font, el cor, la veu, la nit. Un paradís perdut.

Com Orfeu, el poeta —aquí, Vinyoli— s'endinsa en la indefinició de la fosca, on neix la poesia, «sempre de nit». Però ha d'obrir els ulls en algun moment, car la intuïció es doma amb treball. Ha portat amb si algunes paraules nocturnes d'aquest altre regne; i ara, què en fa? Dominar res, com un taxonomista? Només dir-les: els poemes de Vinyoli no són una fi, sinó una recerca, i una recerca essencialment mística que, com a tal, cau en la principal i bonica contradicció de la literatura d'aquesta mena: jugar amb paraules a dir la inadequació de les paraules. O en la que és l'essència, per a mi, de la poesia: dir amb paraules precisament allò que s'escapa d'aquestes. Posant-les de costat, deixant que les unes obrin les altres a nous llocs. «Esperança, moviment cap a la llum»: dir racons on l'ànima humana encara no ha arribat per facilitar que un dia ho pugui fer.

Sempre de nit, confusament,
cremen els mots, neixen imatges;
maduren cels, aurores, platges,
tot es fa símbol, transparent.

Dominaré somnis de vent,
pors de la nit, ones de febre,
amb aquest do, càntic vivent?
Dret en el cor de la tenebra,
sóc esperança, moviment
cap a la llum, veu que celebra.

Orfeu

El Callat (1956)

Joan Vinyoli

Comparteix aquest article. Tria la teua plataforma

